

λων, τῶν πλέον προθύμων καὶ πλέον φιλοφρόνων περι-
ποιήσεων, ἐκ μέρους τῆς χαριτοβρύτου Ῥακουφατάκης
μου, ὅτι ἐκάθητο αἰωνίως εἰς τὸ πλευρόν μου, ὅτι μὲ
περιεπύσσαστο περιπαθῶς καὶ περιπαθέστερον μὲ κα-
τερίλει, καὶ ὅτι, πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πόνων μου,
εὐτετέλειται καὶ ῥυγχοποιούσα τὰ ῥοδόχροα καὶ
δρασοδόλα χεῖλη τῆς, τὰ εἰσῆγε· χαριέντως εἰς τὸ
εὐαγίζομενον στόμα μου.

Ὁ Κ. Ἄβελ ἐξώκειλεν εἰς ἀνεξήγητον κατάχρη-
σιν λεκτικὴν, παρενείρας εἰς τὴν διήγησίν του, ὅτι
ἐλεπτον φιάλας ῥακίου· καὶ ὅμως ἐνθυμούμαι ὅτι
αἰωνίως ἐφυλλολόγει συντακτικὰ, γραμματικὰς καὶ
λεξικὰ, καὶ μὲ συνίστα θερμῶς τὴν φραστικὴν ἀ-
κριβολογίαν. Ἐγὼ νὰ κλέψω! ἀπαγε τῆς βλαττη-

μίας! Ἐξ ἐναντίας, δοξάζων ὡς ὀρθὸν τὸ κοινότατον
ἐκεῖνο ἀξίωμα, τὸ λέγον « ἂν ἐγύθηκε τὸ λάδι μας
πῆγεν εἰς τὴν μαγειριάν μας, » τὸ ὅποιον πολλοὶ
ἄλλοι ἐπρέσθυσαν πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὑπουργοὶ μάλιστα
συνταγματικῶν ἐπικρατειῶν, κηρύξαντες ἀπὸ τοῦ
βήματος ὅτι δὲν ὑπάρχει κἀνὲν ἄτοπον ἐάν τινα τῶν
δημοσίων μεταφέρονται ἐνίοτε ἐπιτηδείως ἀπὸ τοῦ
κοινοῦ θησαυροφυλακείου εἰς τὰ ἰδιωτικὰ βαλάντια,
(ὅχι ὅμως καὶ ἐναλλάξ), ἐθεώρησα προτιμότερον
νὰ πῶ ἐγὼ, ὁ ἀποτελὼν μέρος τοῦ πληρώματος, ὁ
συνάδελφος τῶν ναυτῶν, ὁ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ ναυ-
κλήρου, τὸ ῥακίον, παρὰ ν' ἀφήσω νὰ τὸ κεράσωσιν
εἰς ξένους μετὰ τὴν ἀριζίν μας εἰς Λονδίνον.

Ἀλλὰ τὸ γελοιωδέστερον, τὸ ἀνοητότερον μέρος

τῆς διηγήσεως τοῦ Κ. Ἄβελ, ἡξεύρετε, Κ. διευθυν-
τὰ, ποῖον εἶναι; Ομιλῶν περὶ τῆς πραότητος τοῦ χα-
κτῆρός μου, προσθέτει ὅτι, δσάκις μὲ ἠρέθιζε τις,
ὀργιζόμεν ἐἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἂν ἤμην ὄν
λογικόν, ἤθελον γενεῖ αὐτόχειρ. Δὲν θέλω ἐπὶ
τοῦ παρόντος νὰ συζητήσω τὸν πρῶτον ὅρον τῆς δια-
βεβαιώσεώς του ταύτης· ἀρκούμαι μόνον νὰ εὐχηθῶ
εἰς πολλοὺς, ἀπείρους τῶν λογικῶν ὄντων, νὰ ἔχωσι
τὴν λογικότητα τὴν ὁποίαν μὲ ἔχαριεν ὁ Θεός·
ἐλλ' ὡς πρὸς τὸ δεύτερον, ὅτι ἤθελον γενεῖ αὐτόχειρ;
Τοιαύτης ἀναισχύντου παραβάσεως τῶν θείων νόμων,
τοιαύτης ἀποτροπαίου παραφροσύνης, κἀνείς ποτε
τῶν Οὐραγγουτάγκων, ἂν καὶ συκοφαντουμένων ὡς

ἀλόγων, δὲν κατέστη ἐνοχος. Ἀλλ' ἐπικαλοῦμαι
τὴν προσοχὴν σας καὶ εἰς ἄλλο τι περιεργότερον· ὅ-
λοι ἢ τοῦλάχιστον οἱ πλείότεροι φιλόσοφοι καὶ φυσιο-
λόγοι οἱ γραψάντες περὶ αὐτοχειρίας, ἀπεφάνθησαν
ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποφασίζει νὰ γείνη αὐτόχειρ,
εἰμὴ μετ' ἀξιοσημείωτον ἀλλοίωσιν τῶν διανοητικῶν
του δυνάμεων, ἡγουν τοῦ λογικοῦ του· ἄρα ὁ αὐτο-
κτονούμενος δὲν εἶναι ὄν λογικόν, ἀλλ' ἄλογον· ἄρα
ἐγὼ ὁ ὀργιζόμενος καὶ μὴ αὐτοκτονούμενος, δὲν εἶμαι
ἄλογος ἀλλὰ λογικός, καὶ ἐπομένως λογικώτερος τοῦ
σωροῦ ὄλων ἐκείνων τῶν ὁποίων τὰς αὐτοχειρίας
δημοσιεύουσι καθ' ἑκάστην αἰ ἐφημερίδες τῶν Πα-
ρισίων καὶ τοῦ Λονδίνου. Τὸ συμπέρασμα, Κ. Διευ-